

ZUHAL GÜRÇİMEN

Н Я Н Я Н У О

HAYALİNİ
HAYATA
KATMA
OKULU

DESTEK YAYINLARI: 1846
KİŞİSEL GELİŞİM ROMANI: 4

ZUHAL GÜRÇİMEN / HAHAKUO - HAYALİNİ HAYATA KATMA OKULU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Selda Terek

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Tuğçe Ekmekçi

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender

Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşovalı-Işıl Ilgıt Şimşek

Destek Yayınları: Kasım 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-6608-09-2

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

ZUHAL GÜRÇİMEN

Н Я Н Я Н У О

HAYALİNİ
HAYATA
KATMA
OKULU

Hayatının yönetim kurulunda kimler ve hangi duygular var?

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA	13
İLK SÖZ	15
TEŞEKKÜR.....	17
EDİTÖRDEN NOT	19

-1-

BUGÜNKÜ AKLIM OLSAYDI, BAŞKA HATALAR YAPARDIM	21
--	----

-2-

AYNI HAFTA HEM TERK EDİLDİM HEM DE İŞİMDEN OLDUM	29
---	----

-3-

GÖRÜNTÜMDEN HOŞNUTSUZ DEĞİLDİM AMA ÜZERİME YÜKLENEN DEĞERSİZLİK DUYGUSU KOMPLEKSİMİ ARTIRDI	39
---	----

-4-

MASKÜLEN BİR YANIM VARDI VE BUNU KAMUFLE ETMEK İÇİN FEMİNEN GÖRÜNTÜMÜ ABARTIYORDUM.....	51
---	----

-5-

“BİLGİ GİRİŞİMCİLİĞİ” BENİM KURTULUŞUM
OLDU..... 59

-6-

ZAFERE Mİ SEFERE Mİ GİDİYORUZ,
BELLİ DEĞİL 77

-7-

“YAS”IM VARDI “YAŞ”IM VARDI 83

-8-

HAHAKUO LTD. ŞTİ..... 89

-9-

“YAPTIĞIN İŞİ SEV, SEVDİĞİN İŞİ YAP” PRENSİBİNİ
ANLAMANIN ÖTESİNE GEÇİP İDRAK ETMEM
HAYATIMIN DÖNÜM NOKTASI OLDU 105

-10-

İŞİNİ SEVMEDEN YAPANLARA
ÜZÜLÜRÜM..... 115

-11-

CESARET BEDEL ÖDETTİ TABİİ, ÖDETMEZ Mİ? 117

-12-

“ZORLA GÜZELLİK OLMAZ” DERDİM,
EMİN DEĞİLİM ARTIK..... 121

-13-

“ANLAM ARAYIŞI” BENİ DEPRESYONA
SOKTU 129

-14-

“VERİLMİYEN CEVAP DA BİR CEVAPTIR”
CÜMLESİNİ KURABİLMEM İÇİN KAÇ SORUM CEVAPSIZ
KALDI, BİR BİLSENİZ..... 135

-15-

HAYATI PARÇALARA BÖLEMEZMİŞSİN MEĞER... 139

-16-

HIZLI GİTMEK İSTİYORSAN TEK BAŞINA GİT,
UZAĞA GİTMEK İSTİYORSAN BİR TAKIMLA GİT..... 157

-17-

AMBALAJ, İÇİNDEKİ ÜRÜNÜN DEĞERİNİ YANSITIR.
BUNUN İÇİN Mİ BU DİKENLİ TELLER?..... 159

-18-

AKLIMA GELEN BAŞIMA GELİYORDU..... 163

-19-

HEPİMİZ BAĞIMLIYIZ! 165

-20-

GÜÇ ZEHİRLENMESİ YAŞAYANLARDAN OLMAMAK İÇİN
ÇOK ÇABA SARF ETTİM..... 175

-21-

FIRSATIM OLSA ÂŞIK BİLE OLURDUM DA..... 189

-22-

HAYATIMIN YÖNETİM KURULUNDA
SÜPER-EGOM VARDI!..... 193

-23-

HER “MERHABA” DEDIĞİMİ EĞİTMEN YAPIP
ÇEMBERİMİZİ GENİŞLETMEKLE SUÇLANDIM 197

-24-

“YANLIŞLIK” VE “YALNIZLIK” TERCİHİNDE “YALNIZLIK”
KAZANIRSA PİŞMANLIK OLMUYOR..... 199

-25-

İNSANA KURTULMAK YOLLARI TIKALI
GÖRÜNEBİLİR AMA MUTLAKA BİR YOL VARDIR..... 203

-26-

GERÇEKLERLE YÜZLEŞMEDEN OLMUYORMUŞ
MEĞER VE YÜZLEŞMEK ZOR İŞMİŞ..... 209

-27-

SARI LALELERİ KISKANSIN İSTEDİM..... 213

-28-

MUTLULUK BİR TERCİHTİR VE BİZ BUNU GEÇ
ÖĞRENDİK..... 219

*İçimizdeki hiç bitmeyen “anlam arayışının” cevabı; bilgiyi, sevgiyi
ve ilgiyi paylaşarak büyüttüğümüz bir yaşam olabilir ancak.*

Anne ve babama ithafen...

YAZAR HAKKINDA

Zuhâl Gürçimen, 1970 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. 2010 yılından itibaren devam ettiği eğitim danışmanlık şirketi faaliyetleri öncesinde kurumsal dünyada yer aldı; Tofaş, Reebok ve 18 yıl Eczacıbaşı Beiersdorf Kozmetik şirketinin de aralarında bulunduğu iş yaşamında, 22 yılı aşkın süreyle finans, bilgi sistemleri ve insan kaynakları alanlarında çalıştı.

Tüm profesyonel yaşamı boyunca yazıyla ilişkisini sürdürdü. Dergi ve gazetelere yazdığı iş yaşamı ve insan kaynakları üzerine makaleler ve yaşam üzerine kaleme aldığı denemelerle, her zaman deneyimlerini yazı ile de paylaşma arzusunda oldu. *Başıma Bir İş Geldi* yazarın yayımlanan ilk kitabıdır. *Dünya* gazetesinde "İş'te Topuk Sesleri", onedio.com'da "Hikyeli İş'ler" köşesinde yazdı.  yıl boyunca Radyo Gedik'te "Başıma Bir İş Geldi" programında iş, koçluk ve akademik dünyadan değerli isimleri konuk etti. Halen tüm faaliyetlerini birleştirdiği ve kuruculuğunu yaptığı MasterCamp Eğitim Platformu'nda, fikirlerin liderlik ettiği bir organizasyonun paydaşı olarak devam etmektedir.

İLK SÖZ

Öğrendim ki hayat; yaşanmışlıkların, yaşanmamışlıkların ve henüz yaşanmayanların toplam bir paketi... Böyle başlamak istiyorum söze.

Yazmak ise, bu paketin içinde yüzdüğü bir deniz olabilir.

Bu kitapla, yaşam meselemi, gerçek hayatta tanıklık ettiğim pek çok vaka üzerinden ulaştırmayı amaçladım siz değerli okurlara. Hayatın kendisinden daha iyi bir kurgu yok inanişıyla, Hayat Hanım'ın hikâyesinde kendinizden de bir şeyler bulacağınıza inanıyorum.

Bu romanda, sonlu bir yolculuğu sonsuzmuş gibi yaşamının verdiği duygular var. Bu duygular, kitabın içinde kimi zaman bir olay kimi zaman bir konuşma olarak farklı karakterlerde vücut bulup iş, arkadaş, dost olarak ortaya çıktı ve kendi koltuğuna oturdu. Hayatlarımızın yönetim kurulları, sorunlarımızın bataklıkları ve onları kurutan okalıptüsler de başköşede yerlerini aldı. Kişilerin değil, fikirlerin liderlik ettiği bir dünyayı yaratmak amacı, buradaki hikâyelerin çerçevesi oldu. Belirsizlik içindeki bilgeliğe paydaş olmak, kitapta yer alan meselelerin en önemlilerinden biri haline geldi.

“Kişisel gelişim romanı” kategorisine giren bu kitapta toplam pakete dair; hayatımızın amaçlarını bulmak ve “İyi ki yaşadım!” dediğimiz anları çoğaltacak çok sayıda deneyim, uygulama ve eğitim metodunu paylaşma fırsatı bulmuş oldum.

Yazmak, önce emek ve bir yerde bunu seçen herkes için cesaret işi. Ve her cesaretli tavrın bir de bedeli var. Farkında olsak da olmasak da hepimiz kendimizden büyük bir amacın peşindeyiz. O amacı bulma yolunda elinizdeki araçları artırmaya ve fark ettirmeye yönelik fayda sağlamak, benim de kendimden büyük olan amacım, meselem... Henüz tanımadığım sizlerden ve çoktan yol arkadaşı olduklarımdan aldığım cesaret, bu işin en heyecan veren tarafı.

Bu kitabı alarak, hayatlarından bir zaman dilimini okumaya ayıran siz değerli okurlarla aynı hikâyede buluşacak olma duygusu müthiş...

Katkısı olması dileğimle.

Saygılarımla...

Zuhal Gürçimen

TEŞEKKÜR

İnsanın teşekkürünün sınırı olabilir mi? Hayatına değen herkes çok kıymetli. Kimi kimden ayırabilirsin ki?

Ailemden getirdiğim mirastan başlar, uzar gider liste. Bugün hayatımda olanlar kadar olmayan her bir kişinin payı var bugünkü bende ve bu hikâyenin içinde. Varlığıyla güçlendirenler kadar, yokluğuyla düşündürülenler ve başka bir boyuta gittiği için özlenenlerin rolü unutulabilir mi?

Yayım öncesi okuyarak, fikir ve katkı vererek, hadi kitap nerede kaldı bitirsene diye tatlı sert baskılar kurarak ve yayımlayarak sürecin bizzat içinde olanları sıralayabilirim belki ancak.

Selda Terek, Yelda Cumalıoğlu, Akın Gürçimen, Hasan Gümen, Özlem Ögetürk, Alpar Öge, Selin Gürçimen, Uğur Batı. Varlığınız bu kitap özelinde de fark yarattı. Eğitim sektöründe yaptığımız faaliyetlerin her birini sahiplenerek üst seviyede tutku ve heyecanla çalışan MasterCamp çalışma arkadaşlarımdan; Gözdenur Alpözgen, Nuray Bilgiç, Samet Ölmez, Hatice Ertan, Deniz Tuna. Desteğiniz hayatın içinde bana zaman ve alan açtı.

En büyük teşekkürüm “O”na, kapsadığı herkese ve her şeye...
Hayat’a, hayata...

Zuhal Gürçimen

EDİTÖRDEN NOT

Zuhal Gürçimen, hayatımda “*en özeller*” kategorisine koyduğum çok değerli bir dostumdur. Onun; hayattaki duruşunu, çalışkanlığını, yönetim becerisini ve muhakeme gücünü çok beğenir; en çetrefilli olaylar karşısında koruduğu sakinliğini ve olaylara yaklaşımını örnek almam gerektiğine inanırım. Özel ve çok güzel bir insandır o.

Temmuz 2022’de ben yaz sıcağında kapanmış *Utanmaz* isimli romanımı yazıyordum. Zuhal aradı ve zihnindeki kitap projesinden bahsetti. O kadar hoşuma gitti ki Hayat Hanım daha o anda gözümün önünde canlanmış, topuk tıkrıtlarıyla önümde gezinmeye başlamıştı bile. Zaman içinde konuşa konuşa daha da şekillendi proje. Nihayetinde *Hayalini Hayata Katma Ustalık Okulu (HaHaKUO)* çıktı ortaya. (“Ustalık” kelimesi kitap adını çok uzatıyordu, bilerek çıkardık kapaktan.) Evet, tuhaf bir kısaltma oldu, Japonca’yı andırıyor değil mi? Seviyoruz hoş tuhaflıkları.

Elinizde tutmakta olduğunuz, kişisel gelişim tarzı bir romandır. Kitabevi raflarının büyük ihtimalle kişisel gelişim kısmında yer alacaktır ama dizi film olacak kadar da kuvvetli bir kurgu hikâye barındırmaktadır içinde. Hatta şunu özellikle belirtmek isterim: Çalışırken defalarca okurum kitapları; bu kitabın son bölümünü her okuduğumda, gözümden yaş geldi inanın. “Hüzünlendiren mutluluk” diyorum bu duyguya ben.

Aşağı yukarı her kurguda olduğu gibi gerçek olaylardan, kişilerden, felsefeden, hayat görüşlerinden etkilenilmiştir. Hatta bir

sır vereyim; kurgumuzdaki HaHaKUO Ltd. Şti. ile Zuhal Gürçimen'in yıllarını verdiği eğitim şirketi MasterCamp arasında izdüşümşel bir benzerlik de var. Şışşş!

Bilirsiniz, gerçek hayat başarısı doğrusal bir grafik çizmez, iniş ve çıkışlarla doludur. Hatta bu iniş ve çıkışların, duygusal ve iş dünyası kaynaklı olanlarını keskin hatlarla birbirinden ayırmak da kolay olmayabilir çünkü her ikisi birbiri ile büyük ve bitmeyen bir etkileşim içindedir. Bu kitapta okuyacağımız gibi... Böyle bir tarz seçmemizin amacı; sizleri düşündürürken bilgilendirmek, bilgiyi geçirirken de bir duyguyu aktarmaktı.

Hayatımızda bizlere kılavuz olacak kriterleri ardı ardına sıraladığımızda değil, onları doğru zamanda doğru şekilde kullanabildiğimizde, içselleştirdiğimizde, hatırladığımızda, dersimizi çıkardığımızda alıyoruz olumlu sonuçları. Bitimli süreçler yaşıyoruz. Kalıcı kılmaya çabaladığımız mutluluğun bile geçici olduğunu bilerek hem de... Ama bir anahtar var o mutluluk kapısını her daim açık tutan ve biz ona "tükenmek bilmeyen öğrenme azmi" diyoruz.

Lafı uzatmayayım, Zuhal Gürçimen bu kitabıyla okurlarına diyor ki: "Hayat, senin elindeki bir oyun hamuru... Onu hoş bir şekle sokmak da sadece ve sadece senin elinde.."

Keyifli okumalar dilerim.

Saygılarımla...

Selda Terek

Bugünkü aklım olsaydı, başka hatalar yapardım...

Sahneye sol arka kapıdan çıktı ve daha önce kendisine etkin kullanılması salık verilen dairenin ortasına kadar sakince yürüdü. Ne bir selamlama, ne bir tanışma, ne de seyirciden gelen bir alkış sesi... TEDx sahnesine adım atışı, o güne kadar yer aldığı tüm sunum, konuşma, kutlama, seminer vs.ye tezat olarak, afili bir girişten çok uzaktı. Herkes şaşkın ve pür dikkat ona bakıyordu. Hayat Kerimzade'yi hiç bu halde, bu kılıktaki görmemişlerdi.

Giriş kısmı kesilmiş bir konuşmanın orta yerinden devam eder gibi başladı konuşmasına, hem de fısıltıya yakın bir tonda:

“Size sorsam, bugünkü aklınızla bir ‘iş’ ve bir ‘eş’ seçecek olsaydınız neyi ve kimi seçerdiniz?”

Güçlü spot ışıkları gözüne giriyor, salondaki kalabalığı görmesini engelliyordu. Elini gözlerine siper etti. Sadece üç saniye kadar sessizce bekledi. Salondan çıt çıkmıyordu.

Ünlü işkadını “Hayat Kerimzade” deyince insanlar; şaşaalı girişler, gösterişli kıyafetler, günlerce konuşulacak bir makyaj ve saç beklerdi. Görünüşüyle, duruşuyla, söylemleriyle o güne kadar hep öyle olmuştu. Oysa o gün, ezber bozmayı kafasına koymuş gibiydi.

“Şu an yapmakta olduğunuz işi yapar mıydınız? Yine aynı eş seçer miydiniz? Bugünkü aklınızla yapacağınız seçimleri hangi kriterlere göre belirlerdiniz?”

Seçtiğiniz iş (ya da sizi seçen iş), hayatınızı geçirdiğiniz eş... İşte iki en önemli bileşeniniz...

İşiniz, akşam çıkarıp astığınız bir ceket gibi mi olurdu, yoksa her daim üzerinizde taşıdığınız bir kolye gibi mi?... Kaçınız mühendis ya da doktor olmayı, okulda çok başarılı olduğu için seçti? Kaçınız sayısal yeteneğinizin, kapasitenizin, sizinle gurur duymasını istediğiniz insanların tercih ve yönlendirmelerini kendi seçiminiz sandınız? Kapasiteniz vardı ve belki de okul birincisiydiniz... Hedefinize koyulan çita yüksekti, meydan okumanız gerekiyordu rakiplerinize... Sizden beklenen buydu diye kaçınız gönlündeki aslan yerine sınırlarının izin verdiği okullar okuyup, olmak istemediği yerlerde buldu kendini? Yoksa gönlünüzde bir aslan olmadığı için mecburiyetten mi yaptınız seçimlerinizi?

Ya hayat arkadaşlarınızı seçerken neler yaşadınız? Kararlarınızı aşkın gölgesinde verirken 'aile' olmanın aşktan başka kriterleri de gerektirdiğini kaçınız getirdi aklına? Kaçınız aşkı ıskaladınız ve mantık evlilikleri yapıp hep bir 'aşk' özlemiyle yaşadınız? Kaçınız sonradan düzeler umuduyla bazı şeyleri görmezden geldi? Kaçınıza zor geldi zamanında yüzleşmek?"

Bu soruları ardı ardına sıraladıktan sonra dört beş saniye durdu Hayat Hanım, derin bir nefes aldı ve bu sefer sanki salonu uyandırmak isteyen bir patlama gibi yükseldi sesi.

"Kaçınız potansiyelini ve zamanını heba ettiğini düşünüyor? Kaçınız imkânı varken o ya da bu sebeple adım atmadı, atamadı?"

"..."

Salondan çıt çıkmıyordu. Sahne ışıkları gözlerini aldığı için bütün salon gölgelere bürünmüştü. Kısıtlı zamanda bile sessizlik, bazen sözlerden daha fazlasını anlatıyordu.

“Şu anda kaçınız okuduğunuz bölüm ve uzmanlığınız ile ilgili bir işi yapıyorsunuz? Ve kaçınız mesleğinizden çok memnun? Kaçınız bu soruların cevabını bugüne kadar hiç düşünmedi? Kaçınız başka alternatifi olmadığı ve kafası karışmadığı için huzurlu ya da değil?”

Ön sıralardan yalnızca yüzünü seçebildiği genç bir hanımla göz göze geldi Hayat Kerimzade. Yolun karşısına geçmekle geçmemek arasında gidip gelen bu ürkek kedi bakışlarını nereden olsa tanırdu. Bugün salonu dolduran insanların arasında onlardan çok olduğunu düşündü ve nihayet kararında bir ses tonu ile devam etti.

“Amacım huzurunuzu kaçırmak değil ve cevaplarınızı da merak etmiyorum çünkü sistemi aşağı yukarı biliyorum. Seçtiğiniz iş ya da sizi seçen iş, hayatınızı geçirdiğiniz eş... İşte! İnsan hayatındaki en önemli iki bileşen... Ne yazık ki her iki konuda da bazılarımız pek şanslı değil. Dahası yaşam, tercih edilebilecek fazla alternatif koymadığı zaman önümüze, mecburi istikamete doğru yol alıyor ve adına ‘kader’ diyoruz. Kaçımız alternatif üretmenin, bir görme meselesi olduğunun farkındayız?”

Sizlere bu iki konuda diyeceklerim var. Aslında benim size ‘HAYAT’ hakkında diyeceklerim ve itiraflarım var sevgili dostlar... Bugünkü aklımız olsaydı başka hatalar da yapardık şüphesiz. Kendinizi ya da başkasını suçlamayın. Bu da bir zaman kaybı olur.”

Seyirciler, Hayat Hanım’ın kendi ismi olan “Hayat”tan mı, yoksa “hayat”tan mı bahsettiğini düşünürken, adeta onların düşün-

celerini okumuş gibi işaretparmaklarıyla kendini göstererek, “Her ikisi için de konuşacağım. Hem ‘Hayat’ hem de ‘hayat’ ” dedi.

Kulağından dudaklarına uzanan ince mikrofonun orada olup olmadığını kontrol eder gibi hafifçe dokundu. Elleri ilk defa bu kadar boştu. Kuliste bıraktığı kol çantasını hayal etti kısa bir an.

“Bugün, burada, karşınızda, bu kılıkta ne aradığımı soruyorum kendime. Belki sizler de aynı soruyu soruyorsunuz, çünkü beni hiç böyle görmediniz. Ve bir sır vereyim mi size; imajımı öyle bir giyinmişim ki üzerime, ben de kendimi böyle görmedim. Kendime verdiğim cevap ise, içinde serotonin toplarının patlamasına yol açıyor; mutluyum. Ama laf olsun diye söylemiyorum, gerçekten mutluyum. Her şeye rağmen, hayatın önüme koyduğu tüm zorluklara, kayıplarına ve yenilgilerime rağmen böyle hissedebilmek ne güzel. Zihnindeki tüm sesler, kanon yapan bir koro gibi farklı tonlardan, ayrı notalardan ‘BAŞARDIN!’ diyorlar. ‘Hayallerin vardı, gerçeklerin oldu. Şimdi göğsünü gere gere paylaş hikâveni.’ ”

Salondakileri görmek ister gibi gözlerini kıstı, yine elini kaşlarının üzerine siperlik yaptı ve devam etti. Gözünün içine giren spot ışıkları, önünde çıt çıkarmadan onu izlemekte olan devasa kalabalığı görmesini hâlâ engelliyor olsa da sahneye ilk adım attığı gibi değildi, bir parça alışmıştı sanki. Yüzlerce göz, “Hayat Kerimzade acaba neyi itiraf edecek?” diye soran bakışlarla çıt çıkarmadan gözlerinin içine bakıyordu.

BAŞARDIN!

Hayallerin vardı, gerçeklerin oldu.

Şimdi göğsünü gere gere paylaş hikâveni...

Hayat'ın İtirafı... Bir TEDx konuşmasına uygun mu bu isim diye düşünmesine gerek kalmadan, “Konuşmanızın başlığı ne olacak?” diye sorduklarında, dudaklarından bir seferde çıktı bu kelime. “İtiraf!...”

Ne de güçlü ve iddialı bir sözcüktü bu sahi: İtiraf!... “Hatalarımdan ders çıkardım, Zümrüdüanka kuşu¹ gibi küllerimden yeniden doğdum” diyen bir şeyler barındırıyordu içinde. Peki neden onca seyirci Hayat Kerimzade'nin ağzından çıkacak kelimelere pür dikkat kesilmişti? Kimdi bu altmışlarındaki karizmatik kişi? Bu delici bakışlı kadın neyi başarmıştı da onca insanı konuşmasına çekebilmişti?

Hani müzelerde diplomatik yemeklerin fotoğrafları olur da onca benzer kıyafetlinin arasından bir kişi herkesin dikkatini çeker ya; işte o kadındı Hayat.

İş insanların, sanatçıların, yazarların açılışlara, konserlere, kokteyllere ve bilumum etkinliğe onu mutlaka davet etmelerinin adı konulamayan fakat herkes tarafından hissedilen bir nedeni vardı.

Kendi okulunun mezunlar derneğine gittiğinde kapıda karşılanır, kapılar ondan önce açılır ve gülümsemeler ağızlara yayılırdı. Sevilen, sayılan, aranan bir simaydı o.

Böyle bir kadının itiraf edecek neyi olabilirdi?

Sahne ışıklarına iyice alışan gözleriyle biraz önceki kırmızı-lı kadına doğru elini samimi bir şekilde açtı. Herkes pür dikkat onu dinliyordu.

“İtiraf etmeliyim ki günlerdir büyük bir heyecanla bu konuşmaya hazırlanıyordum. Anlatacağım onlarca konuyu bana ve-

¹ Simurg veya bir diğer ismiyle Zümrüdüanka, efsanevi bir kuştur. Pers mitolojisi kaynaklı olsa da zamanla diğer Doğu mitoloji ve efsanelerinde yer edinmiştir. Küllerinden yeniden doğduğu rivayet edilir.

rilen kısacık zamanda en etkin şekilde nasıl özetleyebileceğimi çalışıp durdum. Zaman tuttum. Ayna karşısında prova yaptım. Bugüne kadar binlerce kez sunum yapmış biri olsam da buraya gelmeden önce kalbim yerinden çıkacak sandım ve sakinleşmek için pasiflora çayı içtim. İnanır mısınız, bana mısın demedi. ‘Sahneye çıkanın elleri büyür’ derler. İnanın şu anda bile ellerimi koyacak yer bulmakta zorlanıyorum.”

Kısacık bir gülüşme uğultusu duyuldu.

“Sahne kapısına geldiğimde, kalbim ağzımdan fırlayacak zannettiğim bir anda bana ‘Buyurun sahne sizin’ dediler. Ancak sanırım deli gibi atan kalbimi ve onca hazırlık yapmış zihnimi buraya adımımı atmadan hemen önce, tam şuracıkta, kapının oralarda bir yerlerde düşürdüm. Bugüne kadar onca sunum yapmış olan ben, ilk defa planladığım gibi değil, tamamen içimden geldiği gibi konuşmak istiyorum. Ve bu amatör ruhu kaybetmemiş olmaktan o kadar memnunum ki...”

Neden bu jean pantolonun üzerine bu beyaz gömleği ve beni tanıyan herkesin görmeye alıştığı gibi neredeyse sadece yatarken ayağımdan çıkardığım stiletto larımı değil de bu beyaz sneakerları giydiğimi, gömleğimin yarısını pantolonumun içine neden soktuğumu anlatarak başlamak istiyorum. Belki de ‘Ben bile dönüştüm’ demenin daha kestirme yoludur bu, kim bilir... Evet, yapmak istediğim bu... Madem bir itiraf için karşınızdayım, doğaçlama olsun bari...”

Salonda belli belirsiz memnuniyet mırıldanmaları, hafif kırdamalar, hatta alkış başlatmak isteyen bir iki el çırpması oldu, Hayat Hanım eliyle durdurdu onları.

“Önce, izin verirseniz bir şey yapacağım. Benimle birlikte yirmi yıldır aynı ortamda çalışan arkadaşlarım hep bu hareketi

bekliyorlar benden, ben ise isteklerini fark ettiğim halde sürekli topu taca atıyorum” dedi ve spreyden kazık gibi olmuş, havada asılı duran, o güne kadar 34 knot rüzgârda bile asla yerinden oynamamış mizample² saçlarının arasına parmaklarını daldırarak hepsini geriye doğru sıvazladı. Parmakları saçların arasından çıkış yolunu bulabilmek için önce biraz oyalandılar, ikinci sortiden itibaren yumuşayan bembeyaz saçlar söz dinledi ve geriye doğru yattı. Yandan çıkan perçemleri kulak arkasına alırken çok kısa bir an için mikrofondan tiz bir ses yükseldi. Yıllardır *Şeytan Prada Giyer* filmindeki “Miranda Priestly” gibi beyaz, kabarık, her daim kuaförden çıkmış kadar şekilli, formu bozulmayan saçlar, seyircilerin huzurunda dokunulmazlıklarını yitirmişlerdi.

“Merak ediyorsanız söyleyeyim; hepsi kendi beyazım değil, beyaza boyuyoruz. Cemal önce röfle ile başladı sonra sandreye döndü. Ama Muharrem –ki onu Ulus’taki salonunu açmadan önce Cemal’in çırağı olarak tanımıştım– bir gün şöyle dedi: ‘Hayat Hanım, herkes pembeyse siz mavi olmalısınız, herkes sandre ise siz platin...’ Evet, bu sözüdür beni tavlayan ve yirmi yıldır saçıma başka kuaför eli değmemiştir.”

Seyirciden tekrar hoşnut nidalar ve gülme sesleri yükseldi.

“Her ne kadar kulisin kapısında bıraktığım aklım ve sahne kenarında kocaman olmuş gözleriyle kafasını iki yana sallayan küratörümüz bana ‘Yapma!’ diyor olsa da, kalbim planladığım sunumu değil, pek çoğunuzun kendisinden de yansımalar bulacağı gerçek hikâyeyi paylaş diyor. Bu sefer onu dinlemek istiyorum. Merak etmeyin, süremi aşmayacağım...”

2 Islak saçın sarılıp sıcak hava ile kurutulmasından sonra tarak ve fırça kullanılarak yapılan kadın saç tuvaleti. 1970’lerde Belgin Doruk, Türkân Şoray ve Filiz Akın’da sıklıkla görülen model.

Aynı hafta hem terk edildim hem de işimden oldum...

“Bundan tam 21 yıl önceydi... Kesintisiz 18 senemi verdiğim profesyonel hayata 39 yaşında veda etme kararı aldım. Her türlü mobbing, hırs, haksızlık, Bizans oyununu görmüş; buna rağmen işini en mükemmel şekilde yapan, başarılı ve örnek bir çalışandım. Yönetim kadrosundaydım. Ülkemdeki çokuluslu şirketin en tepe yöneticisiyken, herkesin söylediği gibi ‘Kendi işimin patronu olacağım’ diye vermedim bu kararı, sistemin dışına itildim. Evet, çalıştığım son işyerinde –ki hırslı bir kadın olduğum için zirveye giden basamakları üçer beşer çıkmıştım– hiç ummadığım bir şey oldu; çalışmakta olduğum global şirket, bir başka global şirket tarafından satın alınınca, Türkiye’deki operasyonun başına doğal olarak satın alan şirketin Türkiye genel müdürü geçirildi ve bana zarif bir şekilde ‘Sana ihtiyacımız kalmadı şekerim’ denildi.”

Salondan hayret nidaları yükseldi. İki nefes ara verdikten sonra artık yüzlerini çok daha rahatça seçtiği seyircilere bakarak devam etti Hayat Hanım.

“İş hayatı, olur böyle şeyler. Şans diyelim... Çalışma hayatım boyunca masamdaki ıvır zıvırları karton bir kutuya doldurup götürdüğüm yer, hep bir üst kat ya da daha şık bir ofisin daha geniş bir masası olmuş meğer. Bu durumu o kutuyu evdeki mut-

fak masasına bıraktığımda fark ettim. Tek şekerli bir Türk kahvesi yaptım, bir de sigara yaktım. Üzerinden yirmi yıl geçmesine rağmen o hafta yaşadığım hayal kırıklığını bugün gibi hatırlıyor ve hissediyorum. İki ay sonra kırk yaşına basacaktım ve büyük bir aşkla evlendiğim adam, beni benden on beş yaş, kendinden yirmi yaş küçük genç bir kadınla aldattığını itiraf edip evden ayrıldı. Ardından, ayrılma kararını söylediğinde verdiğim ilk tepki ‘Bari yaş günümü beraber kutlasaydık’ gibi süper saçma bir şey olmuştu. Aynı saçma tepkiyi ‘Bari kırk yaşımı şirketteki arkadaşlarla kutlama şansım olsaydı’ diye insan kaynaklarına da vermemden hatırlıyorum. Neymiş bu kırk yaş?... Pazartesi eşinden, cuma işinden olmuş kadının derdine bak sen; yaş günü... Ne kadar da önemliymiş meğer? Tutunduğum dallar kırılmış, benim düşündüğüm şey ise bu...”

Acı-tatlı bir gülümseme yayıldı dudaklarına ve devam etti.

“Öyle olmadığını, buzdağının görünen kısmının görünmeyenin yanında önemsiz kaldığını size söylememe gerek yok, biliyorum. O hafta benim için sanki bir dönüm noktasıydı. Merkür retro mu yapıyordu, gezegenler çıldırmış mıydı artık orasını bilmem, a noktasından b noktasına ışınlanmışım adeta. Sol omuzumda oturmuş bir Gremlin³ bana ‘Hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak’ diye fısıldıyordu, alay ederek...”

Duruma içerledim haliyle. Eşimin beni terk etme sebebi bu kadar sıradan olmamalıydı diye düşündüm. Çoğu kadının başına gelen benim de başıma gelmişti işte. ‘Benim başıma gelmez’ demek ne kadar kibirli bir yaklaşımış meğer. Bunu da öğrenmem bu şekilde oldu. O gün yaşadıklarımın şöyle daha kayda

³ *Gremlinler*, Joe Dante tarafından yönetilen ve Warner Bros. tarafından 1984 yılında gösterime sokulan Amerikan korku komedi filmidir.

değer, bugün burada anlatmaya geçecek daha şaşırtıcı bir sebebi olmalıydı sanki... Yani terk edilmeye değil de terk edilme sebebi- ne takılmış gibiydim. Egoya bakar mısınız? Velhasıl, birkaç hafta bunu düşünerek geçti ve bir başka gerçekle tanıştım; o kadar farklı biri zannediyordum ki kendimi, tepkilerimi, duygularımı; beni asıl yaralayanın 'başkalarından farklı olmadığım' gerçeği olduğunu sandım. Sonra anladım ki bu konuda da herkes gibi sıradanım. İnsanlar acıyla baş etmek için değişik tepkiler verirler ya, bu –sebebe takılıp olayı küçümsemek– benim savunma mekanizmamış meğer. Psikiyatrim Ülger Bey'in kulakları çınlasın.

En sıradan duygumuz, kendimizi farklı zannetmek...

Her neyse... Yıllarca planını yaptığım o efsane 40 yaş kutlamasını yapamadım. 'Madem işim ve eşim yok ben de tek başıma kutlarım' dedim ve bir yolculuğa çıktım. Tabii siz aradaki detayları hızlı geçtiğime bakmayın. Sağımda karton kutu, önümde sigara paketi, kahve fincanı ve kül tablası ile olan mesaim o gece uzun sürdü. Ardından masaya şarap şişelerini dizdim, Riedel marka kadehleri kocam ne çok severek almıştı diye gözyaşları döktüm, sigara izmaritleriyle dolup taşan kül tablası kaç kere eviye altındaki çöp kutusuna gitti geldi, saymadım. Ağlamaktan şişen burnumu fısfis açıcılarla kontrol altına aldım çekip çekip, o gece kaderime ağladım içip içip..."

Seyircilere bakıp gülümsedi Hayat Hanım. Hani derler ya "Komedi eşittir trajedi artı zaman..." diye, aynı o hesap hepsinin yüzünde buruk ama içten bir gülümseme vardı. Gür sesiyle yeniden salonu doldurdu:

Biliyorsunuz insan psikolojisidir bu; iyi not alınır,
kötü notu hoca verir.

“Biliyorsunuz insan psikolojisidir bu; iyi not alınır, kötü notu hoca verir. Yani başımıza gelen kötü şeyler başkaları yüzündendir, iyi şeyleri ise biz başarmışızdır. Ama kimseyi kandırmayalım, böyle değildi benim durumum. Ben beyaz yakalı bir çalışanken çok hırslıydım. Hatta o kadar ki kocamı ihmal ediyor, beraber olabildiğimiz zamanlarda da işyerindeki didaktik ve yöneten tarzımı sürdürüyordum. Kimi zaman onun çok önemseydiği dostlarımız ve ailelerimizle bir arada olunacağı zamanları es geçiyor ya da ajandamda müsait sıralara atıyordum. Tatile çıktığımız zamanlarda telefonumu kapatamıyorum, onun gibi öğlene kadar uyuyamıyordum. Benim sürekli iş seyahatlerim varken onun ağırlıkla saat 18.00 olmadan eve gelmesi vakit geçireceğimiz zamanlara imkân tanı mıyordu Belki de tüm bu durumların içinden beni çekip çıkarmasını, yönlendirmesini içten içe umuyordum. İşin açıkçası, böyle olmasını istediğim için değil de, bu davranışları ezberlediğim için bu şekilde hareket ettiğimi fark edemiyordum.

Ya ben değişmişim ya da onun algısı... Ezcümle ‘**Gas lighting**’ denilen şey de tam olarak bu galiba. Mesela biri lambayı kısıyor, siz ‘Bu oda karanlık mı oldu yahu?’ diyorsunuz, o da size ‘Yo hayır, sen bir gözlerini kontrol mü ettirsen acaba?’ diyerek algılarınızdaki şüphe etmenize sebep oluyor... Hayatının bir bölümünde bunu yaşamayan ya da yaşatılmayan kimse yoktur diye düşünüyorum.